

Tefrika -2: Dipsiz Kuyu / devamı

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 23 января, 2025

Tefrika -2: Dipsiz Kuyu / devamı TEFRIKA -2: DİPSİZ KUYU

Ölüm sonrasında geride kalanların omuzlarına yüklenen acıyla sürer hayat. Zamanla kabuk tutar, öğrenir insan bu şekilde devam etmeyi. İzi kalır hatıralarda. İyi ya da kötü... Hep seninledir geçmiş...

Kuruçay da yaşanan ölüm ve ortadan kaybolmaların ardından günün daha neler getireceği bilinmiyordu. İki polis şehit düşmüş, bir şüpheli öldürülmüş ve iki kişi ortadan kaybolmuştu.

Cinayet Şubeye geri dönen Cengiz yaşanan karmaşanın üzerinde

bıraktığı etki yüzünden bir hayli bitkin hissediyordu kendisini. Şüpheliler arasında Behlül ve Orhan'la ilgileniyordu sadece, geri kalan sokak serserilerinin ifadelerini memurlar alacaktı.

Merdivenlerden hızlı adımlarla çıkarken Amirine yetişmeye çalışıyordu Evren, "Abi ne yapıyoruz şimdi?" soluk soluğaydı. "Şu Behlül'le konuşalım bakalım, o çocuk bir şeyler biliyor. Bu arada Remzi denen adamı arayın neredeyse gelsin."

Ofise giderek silahını çekmeceye koydu, sorgu sırasında üzerinde ağırlık bulunmasını istemiyordu. Düşünceleri zaten yeteri kadar yük oluyordu.

Sorgu odasında Behlül sandalyede oturmuş sakin bir şekilde Başkomiser ve Yardımcısını beklemekteydi.

Genç Çırağın karşısına sandalyeyi çekip oturdu ve kollarını masaya dayayarak öne doğru eğildi. Oldukça sert ve dik bakışlarına karşılık Behlül oldukça rahat davranıyordu.

Murat'ı alan adamları tanımadığını ve ilk kez gördüğünü söylüyordu. Ağzından çıkan cümlelerle vücut dili tezattı birbirinden. Uzun zamandır aynı adamın çırağı olduğu için huyunu da kapmış, kabadayılık taslıyordu adeta. Sorduğu soruların karşılığı ya hayır ya da bilmiyorum oldu. Cengiz sustu ve sadece izlemeye koyuldu. Çocuğa bakmaya devam ettikçe onun gözlerindeki karanlık her geçen saniye büyüyordu. Uzlaşmaya ve yardımcı olmaya hiç niyeti olmak istemediği aşikârdı. Nezarette tutmak için gerekçesi de yoktu.

Çıkmaz sokak dedi kendi kendine, kapıyı tıklatan Evren kafasını uzatmış bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Remzi on dakikaya kadar burada."

"Tamam. Aykut ve Murat'tan haber var mı?"

"Hayır. Aramaya devam ediyorlar."

Cengiz başını kaşımaya başladı, bu çocuktan iş çıkmayacağı belliydi. Sırada merak ettiği kel kafalı adam vardı. Memurlardan biri Behlül'ü götürüp ardından Orhan'ı getirdi odaya.

Zaman ilerledikçe Cengiz'in bedenini yorgunluk ele geçirmeye başlamıştı. Sabah Kuruçay'da başlayan hikâye cinayet büro şubesinde tatsız bir şekilde devam ediyordu.

Tecrübeli Başkomiser adamın dosyasını alıp incelemeye başladı, kafasını kaldırmadan satırları tane tane okuyordu içinden. Sayfaları büyük bir titizlikle çevirdi, kafasını ağır ağır

yukarı aşığı sallamaya başladı.

“Orhan Kalay. Evet, ne işin vardı orada?”

“Arkadaşıma bakmak için gitmiştim.”

“Kim arkadaş?”

“Ümit.”

“Nereden arkadaşın?”

“Zamanında tanışmıştık, dün akşam beni aradı ve canının sıkkın olduğunu söyledi. Ben de görmek için gitmiştim, kötü haberi aldım.”

“Demek öyle oldu? Neymiş Ümit’in canını sıkan olay, söyledi mi?”

“Hayır.”

“Peki, kim yapmış olabilir?”

“Daha önce konuştuğumuzda çok borcu olduğunu, alacaklılardan birinin tehdit ettiğini söylemişti.”

“Bu kişinin adını verdi mi?”

“Hayır.”

“Anlıyorum,” dedi kinayeli bir ses tonuyla.

Masadaki dosyayı havaya kaldırdı, “Senin sicilinde tertemiz, gasp, hırsızlık... Aferin uzun zamandır sorun yok, akıllandın anlaşılan?”

“Tövbe ettim Başkomiserim.”

Gereksiz detaylarla uzayan sorgudan bir sonuç elde edemedi Cengiz. Adamı serbest bırakmak mecburiyetindeydi. Kafasının içinde sorular sürekli dönüp duruyor, her seferinde de başladığı noktaya geri dönüyordu.

Ayağa kalktı ve tek bir kelime etmeden kapıya yöneldi. Saatlerce süren iki sorgu yüzünden başı ağrımaya başladı, temiz havaya ve sert bir kahveye ihtiyacı vardı. Uzun süredir sigara içememenin de gerginliğini taşıyordu üzerinde. Kısa bir keyif düşlese de Evren yanında iki kişiyle birlikte çıktı karşısına. Birini hatırladı, Remzi, fakat diğeri yabancıydı. Vücudunu saran koyu bir takım elbise, kısa ve iyice kırılan saçlarıyla sert mizaçlı biriydi. Elinde deri çantasıyla kırklı yaşların ortalarında olmalıydı. Keskin yüz hatlarına sahip ve kendinden oldukça emin görünüyordu, alnındaki kırışıklıklara bakınca hayatın onun için kolay geçmediği söylenebilirdi.

Evren adımlarını hızlandırarak önlerine geçti ve Cengiz’in kulağına Remzi’nin avukat ile birlikte geldiğini fısıldadı.

Cengiz odasına kadar eşlik ettiği sırada Doğan’ı görünce şaşırdı, “Senin ne işin var burada?”

“Yapabileceğim bir şey var mı diye sormaya gelmiştim.”

El hareketiyle gerek olmadığını belirten bir hareketle savuşturdu Genç Polis Memurunun sözlerini. Bilgisayar başında uğraşan Sinan’ın yanına geldiğinde şüpheliler hakkında bulduğu bilgilere göz attı. Her birinin suç dosyası oldukça kabarık olmasına rağmen az önce gelen Remzi’nin sicili tertemizdi. Kuruçay gibi bir yerde yıllarını geçirmiş birinin sabıkasız olması inanılır gibi değildi. Ayrıca bir avukatla beraber görüşmeye gelmesi de kafasında ayrı soru işareti oluşturdu. Odasına girdiğinde Remzi ve Avukatı masasının önündeki sandalyelerde oturuyordu. İkisi de istifini bozmadılar, Cengiz koltuğuna oturduğunda adam kendisini tanıtarak söze girdi.

“Ben Barış Andaç’ın Avukatı Hüseyin Bolat, Remzi’nin bilgisine başvurmak istemişsiniz. Barış Bey konuyu öğrenince Remzi’nin gelip sizinle görüşmeyi bir an önce yapmasını istedi, tabii yanında temsilen Avukatı olarak da benim olmam şartıyla.”

Adamın ukala tavrına kayıtsız kalan Cengiz, “Ne içersiniz, ne ikram edelim size?” dedi. Konuşmasındaki alaylı ifadeyi özellikle abartmıştı.

“Kahve? Ben kahve içeceğim, size de su söyleyeyim, buraya kadar zahmet edip yorulmuşsunuz,” diyerek alaylı konuşmasını sürdürdü.

Ümit ve Adnan hakkında söylenenlerden ne eksik ne fazlasını dile getirdi Remzi. Uyuşturucu sattıklarını bildiğini hatta bu işi uzun zamandır yaptıklarını da belirtti. Kendisini şanslı sayıyordu, zengin bir işadınının şoförlüğünü yapıyor onun villasında kendisi için ayrılan yerde yaşıyordu. Murat ve birkaç kişi dışında bağını koparmadığını da itiraf etti. Eskisi kadar sık olmasa da mahalleye gelip gittiğini söyledi. İkili arasında geçen sohbet havasındaki sorgunun arasına girme gereği görmedi Avukat. Cengiz karşı tarafı sıkıştırmadan bir şekilde öğrenmek istediklerini elde ediyordu. Zaten onların merkeze gelme amaçları yardım etmek değil, yardım ediyormuş havasını vermektir. Başkomiser bunu bildiği için oyunu kuralına göre oynadı. Elinde sağlam bir delil olmadığı müddetçe kimseyi zorla alıkoyamazdı.

Remzi ve Avukatı uğurladıktan sonra Sinan’ın yanına gitti, güneş batmak üzereydi artık. Yorgunlukları daha da hissedilir boyuttaydı.

“Neler öğrendin?”

“Başkomiserim araştırdım, hepsinin çeşitli suçlardan

sabıkaları var. Özellikle Murat'ın suç yüzdesi yüksek... Uyuşturucu, gasp, hırsızlık... Her seferinde de serbest kalmayı bir şekilde başarmış. İnternet üzerinden mesajlaştığı bir kişiyi buldum. Baha Ketentaş mesaj da arkadaşından da bahsediyor, Çağrı Avcı. Yazışmalar oldukça kısa ve ilginç."

"Göster bakayım nasıl bir yazışmaymış."

Baha: Abi Dream lazım.

Murat: Buradan yazma demedim mi lan ibne. Çakı, saat 15.00. Telefoncuya ödersin faturayı.

Baha: Bu gün alabilir miyim?

Murat: Evet!

Baha: Sağ ol abi. Kralsın!

"Yazışma bu kadar. Orhan'ın telefon aramalarını incelememi istemiştin. Ümit'le iletişim kurduğuna dair bir veri yok."

"Dream diye bahsettikleri büyük olasılıkla uyuşturucu. Bir dolaplar dönüyor ve kimse ağzını açmıyor. Bu yavşak da bize Ümit'i aradım diye yalan söyledi."

Evren, "Başka telefonu vardır belki."

"Olasılıklar dâhilinde," dedi Sinan.

Cengiz oflayarak ellerini başında birleştirdi. Gün içinde kendisini hafif gösteren baş ağrısı şiddetini iyice arttırmıştı. İçtiği kahvenin üstüne bir ikincisini ve yanında ağrı kesici bulmalarını istedi. Odaklanamıyordu, sonuca ulaşmak için tüm bilgiler yetersizdi.

"Remzi'yi araştırdın mı?"

"Evet, bir kişi çıkıyor karşıma ve şu an yaşıyorsa tam yüz altmış yedi yaşında olması gerekiyor. Ama bizim aradığımız Remzi'ye ait bir iz yok."

"Ne demek istiyorsun, açar mısın biraz?"

"Kimlik büyük ihtimalle sahte..."

"Daha fazla detay istiyorum bu adamla ilgili, patronunu da araştır ayrıca Avukatı da!."

"Emredersiniz Başkomiserim."

"Bu mahallede bir tiyatro dönüyor. Murat ve Aykut içinde arama kararı çıkartın ayrıca şu Çakı kimmiş öğrenmeye çalış," dedi direkt Evren'e bakarak.

Cengiz'in kendisinden istediğini gözlerinden okuyabiliyordu, muhbirlerini devreye sokup bilgi almaya çalışacaktı.

Zenci lâkaplı Erol, cinayet bürodaki ekibin muhbirliğini yapıyordu. Kuruçay gibi bir yerde büyüüp yetiştiğinden şüphe çekmeyecek birisiydi.

Cengiz bir an önce kalabalıktan uzaklaşıp kafasını boşaltma derdindeydi, ana caddeye doğru yürümeye başladığında yaşananlardan habersiz olan İlker arıyordu. Olayların kısa bir özetini geçip yarın erkenden büroya gelmesini, ekibin diğer üyelerini de çağırmasını istedi. Gün boyu süren yoğunluğun içinde Ayla'yı bir kez bile arayamamıştı, oysa sesini duymak iyi gelecekti, hatta tüm enerjisini geri kazanmak için onun yanına gitmeliydi. Sevgilisi, zor bir dava ile boğuşmalarının farkında olduğundan nişan tarihini ertelemeyi teklif etmişti, böylelikle işine yoğunlaşabilirdi ama o günden beri huzursuzdu Cengiz. Çözmeye çalıştıkları cinayeti aydınlatmaları ise oldukça zor ve zor olduğu kadar da içine çekildiklerine dair kara bir his vardı.

Gece boyunca gözünü kırpmadan tavanı izleyen Cengiz çareyi kalkmakta buldu. Yorgunluğa yenik düşen Ayla ise uyumaya devam ediyordu. Dünden beri geçmek bilmeyen baş ağrısının sızısı göz çukurlarında hissediyordu. Saatine baktı. 05.38... Kendine gelmek için çareyi buz gibi suyun girmekte buldu. Kurulanmaya bile gerek duymadan mavi, kot pantolonunu ve tişörtünü üstüne geçirdi, silahını da beline sıkıştırıp usulca çıktı evden.

Zaman kaybetmek istemediği için Karşıyaka sahilinden bir taksiye bindi. Boş caddelerde son sürat ilerlerken virane hayatın posası kalmıştı sokaklarda, gecenin artıkları...

Cengiz merkeze ulaşip beşinci kata çıktığında İlker ve Evren hararetli konuşmanın içindeydi, toplantıya başlayacaklarını söyleyerek odanın yolunu tuttu, masasına oturduğunda dışarıda cereyan eden telâş hissedebiliyordu. Sinan'ın da katılımıyla ekip tamamlanmıştı. Onlar da kendilerine oturacak yer bulduğunda ayağa kalktı. Kısaca bildiklerinin üzerinden geçti, aralarında geçen fikir alışverişleri sırasında yavaşça aralanan kapının ardında Doğan belirdi.

Doğan tedirgin bir şekilde içeriye göz gezdirirken Başkomiserin sert bakışlarına maruz kaldı. Mahcup, çekincen bir tavırla özür dileyerek toplantıya katılmak istediğini söylediğinde üzerindeki bakışlar yargılayıcı ve rahatsız ediciydi.

Doğan sanki boğazının düğümünü çözmek istercesine gırtlığını temizleyip yutkunmaya çalıştı. Başkomiserin ne cevap vereceğini beklerken o kısacık süre bir ömre bedel uzunluktaydı. Beklediği karşılığı alamayınca kendisini ifade etmek için tekrar söz aldı; "Başkomiserim, izin verirsiniz

hatamı telafi etmek için yardım etmek istiyorum.”

Cengiz’in bakışlarında herhangi bir yumuşama belirtisi yoktu, Genç Memurun pes etmeyeceğini anladığında eliyle arkadaşlarının yanına geçmesini işaret ederek konuya kaldığı yerden devam etti. Doğan da nefes almadan dinliyor, çıt çıkarmıyordu. Bir yandan anlatıyor diğer yandan yüzlerindeki ifadeyi okuyordu. Herkesin kendisini dikkatle dinlediğini görüyordu ama İlker’in yüzündeki nedeni bilinmeyen tebessüm hiç silinmiyordu, bu durumun Doğan’ın da dikkatinden kaçmadığını fark etti.

Üzerinde durmayan Cengiz görev dağılımına başladı, “Evren, sen dün konuştuğumuz işi hallettikten sonra Murat ve Aykut’un peşine düş. Sinan, sen Remzi ve patronu hakkında detaylı araştırma yapmaya başla ama öncesinde Baha ile Çağrı denen adamların kimlik adres bilgilerini çıkar ki İlker’le Doğan onları alıp getirsinler.”

Bakışlarını Sinan’dan alıp sıırıtmaya devam eden İlker ve gözlerini bir saniye bile kendisinden ayırmayan Doğan’a baktı, “İlker sen Baha’yı, sen de Çağrı’yı alacaksın. Ben de tekrar olay mahalline dönüp birkaç kişiyle görüşeceğim. Önemli bir şey olursa hemen arayın aksi durumda saat başı bana rapor vermenizi istiyorum. Evren şu Orhan Kalay hakkında da bilgi edinmeye çalış.”

“Tamamdır Abi.”

Konuşmasını bitiren Başkomiser toplantıyı sonlandırdı, Sinan, İlker ve Doğan bilgisayar başına geçtiler.

Evren, Cengiz’le merdivenlerden inmeye başladı. Ama kendisini rahatsız eden bir durum vardı. Bunu da nasıl dile getireceğini bilmiyordu.

Kısa yoldan söze girmenin en iyi yol olduğunu düşünerek, “Abi ben Doğan denen adamı sevemedim.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Negatif enerji yayıyor resmen. Niye görev verdin ona?”

“Hatasını telafi etmek istiyor. Hem bizim de desteğe ihtiyacımız var. Olay arapsaçına döndü. Az kişiyle bu işi çözmemiz mümkün değil.”

Evren, Amirinin düşüncesine anlam veremedi, konuyu uzatmamak adına susmayı tercih etti.

Kuruçay’a yakın bir yerde inen Cengiz yoluna dolmuş ile devam etti. Şoför, araca bindiğinden beri kendisini şüpheyile

kesiyordu dikiz aynasından. Başkomiser adamın gözleriyle yaptığı tacize aldırış etmeden camdan boş sokakları izlemeye devam etti.

Şoför daha fazla dayanamamış kusmuştu içindekini, “Hayırdır birader! Burada ne arıyorsun?”

“Katil!”

Adam cevabı anlayamadı, yüzündeki nefret yüklü ifadenin yerini şaşkınlık aldığı anda bir an ne diyeceğini şaşırdı. Şoförün meraklı biri olduğunu gören Cengiz konuşmaya devam etti, “Kuruçay’da mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

Olayları bildiğini düşünerek devam etti, “Mahallede olanları duydun mu?”

“Sorguya çekildiğini fark eden genç adam; “Sen polis misin abi?” diye sordu.

“Cinayet masası Başkomiseri.”

Aracına binen adamın kim olduğunu öğrendiğinde kısa bir tereddüt yaşadı, vereceği cevabı tartıp biçtiği belli oluyordu. Dişlerini sıktı, “Bu arada kusuruma bakma anlayamadım ilk başta Amirim. Yabancı zannettim. Arkadaşlar olanları anlattı.”

Kulağına çalınan haberleri anlatmaya devam etti. Yine bilinenlerin dışına çıkmıyordu konu, basit bir cinayetti Kuruçay yaşayanları için. Dolmuş şoförü her soruya düşünerek cevap veriyordu, mahallenin boş serserilerinin aksine ailesine bakmaya çalışan bıçkın bir delikanlıydı. Babasını kanserden kaybettikten sonra kız kardeşi ve annesi için canhıraş çalıştığını, gece gündüz tek bildiği iyi iş olan şoförlükle geçimini sağladıklarını, vukuattan uzak durduğunu anlatıyordu. Cengiz’in sorduğu herkesi yediden yetmişe tanıyordu. Yardımı dokunabileceğini düşünüp telefon numarasını aldı.

Erken inip çevreye yeniden göz atmak, olaylar sonrası havayı yeniden koklamak istiyordu. Yol boyunca sırlara eşlik eden sessizlik örtülmüştü sokakların üzerine. Kahvehaneye vardığında pencerenin kenarındaki masaya toplanmış dört kişi oyun oynuyordu, ıstakanın üzerinde hareket eden taşların sesleri yayılıyordu sakin sabahın içinde. Behlül de ortalarda dolaşıyor hiçbir olay yaşanmamış gibi doğal davranıyordu. Cengiz mekândan içeri girdiğinde, fısıldaşmaları duymazlıktan gelerek ilerledi. Boş masalardan birine oturdu ve önündeki gazeteye uzanarak, “Behlül bir çay ver bakalım,” dedi.

Genç çırak bardağı doldururken yan gözle de Başkomiseri süzüyordu. Onun geleceğini sanki önceden haber almış gibiydi, şaşkınlık belirtisi yoktu. Kahvede ki sessizliğe bir de huzursuzluk eklenmişti.

Çay bardağını masaya koyan Behlül, “Amirim hayırdır? Sabah sabah hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Çakımı arıyorum, gördün mü?”

Genç adam birden olduğu yerde mihlanmış gibi kaldı, “Ne çakısı?”

“Çakı işte, hiç duymadın mı?”

“Anlamadım,” Behlül dişlerini hafif sıkırsa da sakin davranıyordu. Başkomiserin gözlerinin içine bakmaya devam etti.

“Çakıyı bulursan haber ver!” dedi Cengiz.

Behlül karşılığında başını sallamakla yetindi.

Delikanlının gözlerinin içinde sonsuz karanlık ve bir gizem vardı. Dipsiz kuyunun içine bir taş da kendi atmıştı Cengiz, şimdi geriye yaslanıp kimlerin bu taşı çıkarmak için uğraşacağını görmek için bekleyecekti.

İnce belli bardağından bir yudum çekti. Buharı tüten, tavşankanı, kaçak olduğu acılığından belli çay iyi gelmişti. Murat’ın masasına yöneldi çekmeceleri kurcalamaya başladı dün gördüğü defterin yerinde yeller esiyordu.

“Burada ajanda vardı Behlül. Nerede?”

“Bilmiyorum Amirim.”

“Sen bilmiyorsan kim bilir peki? Senden başkası giriyor mu buraya?”

“Ben sorgudayken Yavuz Abinin kızı almış.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Ben gelene kadar Ramazan Abi idare etti, kel kafalı iri bir adam kızı gönderip ajandayı almasını söylemiş.”

Esrarengiz adam yine çıkmıştı karşısına, Cengiz hafızasını yoklayarak sayfalarda yazılanları gözünün önüne getirdi. Çakı! Evet defterin en üst sayfasında yer alıyordu bu isim. Dikkat etmediği ayrıntıda kim bilir daha neler gizliydi. Defteri ilk gördüğünde almadığı için pişmanlık duydu.

Sinan arıyordu, önemli bir haber vermesini ümit ederek cevapladı telefonu.

“Başkomiserim, Barış Andaç diye bir işadamı yok. Karşıma sadece uyuşturucu satmaktan sabıkalı biri çıkıyor, tam da bizim Remzi ile yaşları tutuyor. Belki Remzi’nin gerçek adı

Barış'tır."

Sinan'ı dinleyen Cengiz sadece teşekkür ederek telefonu kapattı. Yaklaşık iki saatini kahvede geçiren Başkomiser, üç bardak çayın üstüne bir de sade Türk Kahvesi istedi. Üst üste yakıp söndürdüğü sigaralara sükûnet eşlik ediyordu. Gelen iki kişi oyun oynayanlara yancı olarak katıldı. İsteddiği taş gelmediği için edilen küfürler dışında ağızlarından laf çıkmıyor, dün yaşananların bahsi bile geçmiyordu. Kendisinin varlığı bile artık adamları rahatsız etmiyordu. Hesabı ödeyip kahveden ayrılan Cengiz öldürülen Ümit'in komşusu Yavuz'un yolunu tuttu. Sokağa vardığında çatışmanın izleri tazeliğini koruyordu.

Kapıyı çaldığında bu sefer kadının yerine Yavuz karşıladı. Başkomiser kimliğini gösterip kendini tanıttı. Adamın gözaltları uykusuzluktan morarmış, beyaz kısımları kan çanağına dönmüştü. "İçeri girebilir miyim? Birkaç sorum olacak."

Ağzını açmadan eliyle buyur etti, Başkomiserin önünden kapıyı açık bırakarak salona doğru ağır adımlarla ilerledi.

Cengiz kapıyı kapattı, dar uzun koridorda ilerledi, havasız ve ağır koku artıyordu yürüdükçe. Salona geldiğinde, örtülen güneşliklerin arasından sızan güneş havada dans eden toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Zindan gibi karanlık evin içi, köhne yaşamın izlerini kapatmaya yetmiyordu. Eski, kumaşı solmuş, yıpranmış koltuğun üzerinde üç yaşlarında bir erkek on yaşlarında bir kız çocuğu uyuyordu. Safiye de arka odadan kucağında taşıdığı üçüncü çocukla çıkageldi, iki yaşlarında, siyah saçlı, kemikleri sayılacak kadar zayıf bir kızdı. Kadın, Başkomiseri tekrar karşısında görmenin şaşkınlığını gizleyemedi, dudakları düz bir çizgi halini almasıyla yaşadığı gerginlik kendisini ele veriyordu.

Cengiz dikkatle etrafı izliyor, aile hakkında fikir edinmeye çalışıyordu. Evin hanımını neyin huzursuz ettiğini düşündü, tekrar kapılarını çalınmasından mı yoksa sakladıkları bir şey yüzünden mi... Adamın yüzü karısının aksine solgun ve yorgun görünüyordu. Yüz hatları kırış kırıştı, hayatla kora kor mücadele eden ailenin reisi beş boğazı doyurmak için çabalıyordu.

Cengiz tekli koltuğun ucuna otururken gıcırdama sesi yayıldı etrafa. Sıvaları dökülmüş odanın içinde keskin rutubet kokusu rahatsız ediciydi. Kendisine dikkatlice bakan adama çevirdi

bakışlarını, “Kel kafalı, iri bir adam senin kıza kahveden bir şey almasını söylemiş, kim o?”

“Tanımıyorum. Eve geldiğinde bana anlattı, çok kızdım ama adamdan korktuğu için yaptığını söyledi.”

“Gece kulübünde çalışıyordun değil mi, görevin ne?”

“Tam çalışıyorum denmez, tek tabanca iş yapıyorum.”

“...”

Cengiz’in bakışından anlamadığını fark eden Yavuz konuyu biraz daha açmaya başladı, “Kulübün kapısında bekliyorum, para babalarının ayak işlerini yapıyorum, bir şey ihtiyaç olduğunda alıp geliyorum, genelde sigara ihtiyaçları oluyor, cebime de harçlık sıkıştırıyorlar. Sağ olsun çalışanlar bana da yardımcı oluyor Beyim.”

“Murat, Ümit ve Adnan’ın uyuşturucu sattığını söylemişti. Sen neler biliyorsun?”

Herkes bilir de konuşmaz, kendi çaplarında üç beş hap satarlardı. Su testisi suyolunda kırıldı beyim.”

Yavuz, tiyatro için hazırlanan senaryonun kendisine düşen kısmını iyi oynuyordu. Herkes her şeyi biliyor ama yabancıların bilmesi gerektiği kadarını anlatıyordu. Bu insanların gözünü polisin korkutması ihtimaller dışındaydı. Öldürmek, öldürülmek, cinayet bu kavramlar onlar için olağan sözcüklerdi. Birbirlerinin işlerine burunlarını sokmuyor, kimse sınırlarını geçmiyordu. Kuralları çiğneyen olursa kendilerinin süregelen ceza sistemi devreye giriyordu. Basit, faili meçhul cinayetler arasında bu dosya rafa kaldırılabilirdi ama Cengiz’in içindeki tuhaf his her adımda daha da büyüyordu.

“Çakı diye birini duydun mu? Tanıyor musun?”

Bir an duraksadı, sırtını dayadığı koltuktan öne doğru eğilerek pozisyon değiştirdi, “Çakı mı? Yok. Hiç duymadım Beyim.”

Çakı sözcüğü ikinci bir kişiyi daha rahatsız etmişti. Ne hikmetse bu Çakı ne duyulmuş ne de biliniyordu. “Bana da beyim deyip durma!”

“Tamam Bey...” sustu , “Alışkanlık, kusura bakma Amirim.”

“Hadi eyvallah,” diyerek görüşmeyi kesti ve sessizce ayağa kalktı. Ev sahipleri kendisini uğurladı, kapı ardından kapandığında güneş gözlüklerini takıp bir sigara yakarak mahallede tekrar turlamaya başladı. Kavurucu sıcakta semtin sakinleri kendisini evlerin içine hapsetmiş, sokaklar yine bir

başınaydı. 0 sırada telefon çaldı. Ekranda Evren'in ismi belirdi.

"Dinliyorum."

"İşi hallettim ama Murat'tan iz yok. Arattırıyorum. Ne yapayım?"

"Gel beni al." diyerek kapattı telefonu. Ardından İlker'i aradı uzunca çalıştıktan sonra cevapladı.

"Abi birazdan dönüş yapacağım. Sanırım bir sorun var." İlker soluk soluğa vaziyetteydi.

"Nasıl bir sorun?" diye sormasına fırsat kalmadan kapandı yüzüne, başka aramanın uyarı sesini duyuldu, yaklaşan felaketi haber veren tehlike çanları çalıyor gibiydi, Doğan'ın aramasını cevapladı;

"Doğan?"

"Başkomiserim gencin evine geldim, içerisi dağınık ve kan izleri var."

"Olay yerini çağır hemen. Biz de birazdan geliyoruz oraya."

Telefonu kapattıktan sonra tekrar Evren'i arayan Cengiz mümkün olduğunca hızlı gelmesini söyledi. Hız kesmeden devam eden telefon trafiğinde İlker arıyordu bu sefer.

"Anlat dinliyorum."

"Abi burası karışık," zorla nefes almaya çalışıyordu, "Eleman evde değil. Bizden önce birileri girmiş. Bilgisayarı almışlar, başka şeylerde aranmış. Ortalık darmadağın. Ekiplere haber verdim, yoldalar. Yaşlı bir teyze var. Komşusuymuş. İki kişinin geldiğini görmüş..."

"Kel kafalı biri var mıymış aralarında?"

"Aynen abi," Amirini bir Kâhine benzeterek nereden bildiğini şaşırdı İlker.

"Murat'ı alan adamlardan biri o. Teyze adamı net tarif edebiliyor mu?"

"Evet."

"Sen teyzeyi al merkeze götür. Şüphelilerin ve narkotik suçlardan sabıkası olanların fotoğraflarını göster. Gözüne çarpan biri çıkacak mı öğren."

Evren ile Cengiz, Doğan'ın yanına vardıklarında, onun gece mesaisinden bu yana çalışmaya devam ettiklerini gördüler. Yorgunluğu yüzünden okunan adamın omuzları düşmüş, suratı bembeyazdı. Yine basit bir işin altından kalkamamanın ezikliğini hissediyordu üstünde, Başkomisere bir şeyler söylemek için ağzını açtıysa da kelimeleri geri yutarak sessiz

kaldı. Karşılaştığı manzarayı en ince detaya kadar anlatmasını dinledi.

Cengiz'in kafasını kurcalayan sorular sürekli artıyordu. El attığı her yerde sıkıntı yaşıyor, deliller siliniyor, kişiler ortadan kaldırılıyordu.

“Evren, Doğan’la beraber fakülteye gidin, bilgi almaya çalışın, yakın arkadaşları kim, nerede takılırlar, ne yaparlar?”

Evren'den önce Doğan atladı, “Emredersiniz Başkomiserim!”

Cengiz Narkotik Şubede görev yapan arkadaşı Hasan'ı aradı, sohbeti kısa kesip bulundukları çıkmazı anlatarak yardımını istedi. Kendisini kırmayan arkadaşı en kısa süre içinde geri döneceğini söyledi. Cengiz en azından bir isme ulaşmayı ümit ediyordu. Davanın aydınlanmasına ışık tutacak küçük bir ipucu. Merkeze vardığında İlker yaşlı kadını evine göndermek üzereydi. Sabahtan beri nedensiz sergilediği gülümsemesi devam ediyor ve artık sinirlerini bozuyordu.

Azarlar ses tonuyla çıkıştı, “Neler öğrendin?”

“Fotoğraflarda aradığımız kişi yoktu. Robot resim çizdirdik,” konuşurken elindeki kara kalem ile çizilmiş resmi uzattı, “Adamı sanki bir yerlerden tanıyor gibiyim.”

“Bu bizim Orhan Kalay denen yalancı şerefsiz benziyor. Onun fotoğrafını da gösterdin mi?”

“Hayır, çünkü gördüğü adam bu sıcakta takım elbise giyiyormuş, dev gibi, oldukça iri biri olduğunu söyledi, Orhan olamaz.”

“Orhan hakkında neler öğrendin?”

“Hırsızlık, şartlı tahliye edilmiş, taciz suçundan yırtmış. Çok fazla bilgi yok. Ne ailesi ne de yakınları.”

“Hay amına koyayım! Hayaletleri mi kovalıyoruz lan!”

Elinde tuttuğu portreye dikkatlice baktı. Çizilen resim Orhan denen adama oldukça benziyordu, ama görgü tanıklarının ifadesine göre onun olmasına imkân yoktu. Kafasının içinde yüzlerce kişinin silueti geçiyordu, olayın ilk anından beri görüştüğü tüm isimlerin yüz hatlarını kafasına kazmıştı ama bahsi geçen şahıs ile eşleşen bir profil yoktu.

İlker ortarlardan kaybolduğunda, sade bir kahve söyleyen Cengiz odasına kapanıp düşünmeye başladı, Hava neredeyse kararmak üzereydi. Kapıyı adetten tıklatan Evren içeri daldı. Fakülte tatilde olduğu için doğru düzgün bilgi alamadığını söyleyen Komiser Yardımcısı, insan kaynaklarından aldığı uzunca listeyi uzattı Amirine.

Evren, Cengiz elindekilere göz atarken çevreden öğrendiklerini paylaşmaya devam etti, “Doğan’ı gönderdikten sonra kampüsün çevresinde yer alan kafeleri barları taradım, Baha ve Çağlar’ın bir barda sürekli takıldığını öğrendim, orada çalışan çocuk tam Orhan Kalay’ın tarifine uyan birini anlattı, yaklaşık iki ay önce üçü oturup uzunca sohbet edip içmişler. Ara ara Orhan uğruyormuş, ama olayların başladığı günden beri gelmediğini söyledi. Diğer konu ise sıkıntılı, Remzi ve patronu hakkında zerre bilgiye ulaşamadım. Adam farklı bir boyuttan gelmiş sanki buraya, hiç iz yok.”

Remzi ile ilgili olan noktaya takıldı Başkomiser. Sürekli olarak karşılaştıkları bilinmezlikler girdap gibi içine çektikçe büyümeye devam ediyordu. Diğer öğrencilerin ise karı kız kovalayan zirzop tayfası olmasından başka özellikleri yoktu.

İyice sıkılan Cengiz, “Hadi çıkalım, daraldım ben, bu gece bendeyiz. Şu gülen adamı da bul getir, ifadesini alalım şunun.”

Önden çıkıp temiz hava ile ciğerlerini temizleyen Cengiz Evren ve İlker’i beklemeye başladı. Onlar da geldiğinde araca doğru yürümeye başladılar, hava kararmasına rağmen sıcaklık ve yoğun nem etkisini göstermeye devam ediyordu. Yola koyulduklarında İlker oturduğu arka koltukta gözünü telefondan ayırmadan mesaj yazmaya devam ediyordu. Dikiz aynasından arkadaşını izleyen Evren onun bu durumuna gülmek için zor tutuyordu kendisini. Liseli âşıklar gibi hareket etmesi komikti.

Amirleri de fark etmişti ve iyiden iyiye rahatsız olmaya başladığında, “Telefon yapışacak eline!” diye çıkıştı.

“Tamam abi,” yediği fırça yüzünden yazdıklarına birkaç satır daha ekleyerek yolladı mesajı, gülümsemesindeki pırıltı gözlerine yansıyor.

Kısa bir sessizlik çöktü, Cengiz’in azarlamaya devam edeceğini düşünerek Evren girdi araya, “Abi her görüştüğümüz adamın ardından yeni bir hikâye çıkıyor,”

“Aynen öyle, şu Çakı ve esrarengiz kel adamı bulmamız gerek. Yarın işimiz çok. Murat, Aykut, Baha, Çağlar hakkında daha çok bilgi... Bu adamların yerlerini bulmamız şart.”

“Yer yarıldı ve içine girdiler,” dedi Evren.

“Sen bu duruma hâlâ şaşıyor musun? İşin içinde adı geçen ne kadar adam varsa kayıp! Birileri haber uçur... Neyse” susarak cümlelerin sonunu getirmedi.

Evren de sohbeti sürdürme niyetinde değildi, Amiri haklıydı, iki gündür izlerini sürdüğü kişilerin kaybolmasına şaşırmamak gerekirdi. Bu kadar adama onlardan önce ulaşp müdahale edilmesinin arkasında bir bit yeniği vardı. Başkomiserin devamını getirmediği son cümleye takıldı kafası. İçlerinde gerçekten bilgileri sızdıran birileri olabilir miydi?

Karşıyaka'ya vardıklarında Cengiz evin anahtarını vererek hazırlıkları yapmaları için Evren ve İlker'i gönderirken kendisi de markete yöneldi. Kafasını kurcalayan soruların, içinde yatan huzursuzluğun kaynağını bulmak istiyordu. Marketten içeri girer girmez havalandırmalardan yayılan buz gibi hava yaladı yüzünü. Mesai saatinin sonunda akşam için hazırlık telâşu hâkimdi insanlarda, kendisi alkol reyonunun yolunu tuttu. İp gibi dizilmiş rafların arasında zaman kaybetmeden iki yetmişlik şişe rakıyı alıp sepetine koydu, mezelerin olduğu tarafa ilerledikçe artan, birbirine karışmış yoğun baharat kokusu vardı. Aklına yazdığı listeyi tamamladıktan sonra kasaya geçti. Alışverişten sonra ara sokağa daldı. Dar ve yüksek kaldırımlardan yürümek mümkün olmadığı için kenara park eden araçların arasından ilerliyordu. Akşam yoğunluğuna eşlik eden aceleci insanlar ve yol isteyen şoförlerin kornaları çınlıyordu kulaklarında. Bahçeden içeri girdiğinde karnu aç kediler paçalarına dolanarak karşıladı, aldığı mamaları da bahçe kapısının yanına açarak servis etti. Mahalle sakinlerinin sürekli beslediği kediler mesken bellemişti yaşadığı apartmanın önünü.

Kendi evine girdiğinde gözüne çarpan toz taneleri ve dağınıklık, temizlik zamanının geldiğini gösteriyordu, bu işi yine ileri bir tarihe ötelemek zorundaydı. El birliği ile sehpanın üzerine kurdukları çilingir softasının başında toplandılar. Cengiz ve Evren olaylar hakkında yorumlar yapıyor göz ucuyla da sürekli sırttan, telefonu elinden düşürmek bilmeyen İlker'i kesiyorlardı.

Cengiz ciddiyetini bozmadan şakayla karışık, "Seni maymun gibi gülümseten her ne ise kadehimi onun şerefine kaldırıyorum," dedi.

Evren de katıldı Amirine, "Anlat bakalım neyin şerefine içiyoruz biz de bilelim artık."

Havada çınlayan kadehlerin ardından, İlker koca bir yudum aldı rakısından, boğazını yakan alkol ve anason kokusunun tadını çıkarırken karşısında merakla bekleyen arkadaşlarının

gözlerinin içinde bir kısa bir gezinti yaptı. "Damla..." dedi ve kısa bir boşluk verdi. Sustuğu süre boyunca söylediği isim karşısında alacağı tepkiyi merak ediyordu.

Tepkiyi veren Evren oldu, "Merve Cinayetindeki..."

"Evet!"

Cengiz girdi araya, "Oğlum şu işi adam gibi anlatacak mısın yoksa ağzını burnunu dümdüz edeyim mi?"

"Tamam. Tamam. Olay günü ilk gördüğümde vuruldum aslında kıza."

"Belliydi ağzının suyunun akmasından, kova isteyecektim neredeyse," alaylı bir şekilde Evren takıldı arkadaşına.

İlker onun sözlerini duymazlıktan gelerek devam etti,

"Aramızda ilk andan beri bir elektrik olduğunu hissettim,"

"Ulan, cinayet sorgusu mu yapıyorsunuz izdivaç programı mı?" bu sefer Başkomiserdeydi sıra. Hep birlikte gülüştüler.

İlker, "Sorguda kızın üstüne biraz fazla gitmiştim sonra da kendimi kötü hissettim. Koridorun orada beklediğini görünce yanına gittim. Beni tersleyeceğini düşündüm ama öyle olmadı. 'Katili bulduğunuza göre kendini affettirmelisin' dedi. Ne diyeceğimi şaşırdım. Görüşmek için sözleştik, bu gün hazır o izinliyken ben de fırsatı değerlendirmek istedim." sözlerini bitirdiğinde yüzü hafifçe kızardı.

Cengiz, pişmiş kelle gibi sırıtan İlker'e baktı, filizlenen aşkın heyecanı ile yerinde duramadığını gördüğünde gülümsedi, "Liseli âşık lan bu!" dedi neşeli bir sesle.

"Kutlayalım o zaman!" Evren kadehini tekrar kaldırdı.

Bardakların şingirdaması hepsinin duygularının ortak sesiydi.

Başkomiser özel hayatına müdahale etmek istemese de temkinli davranmasının gerektiğini düşünerek, yeni kapanmış dosyanın ardından bu ilişkinin belli bir süre aralarında kalmasını istedi.

Güzel haberin kutlamasını geride bırakarak asıl meseleye dönme zamanıydı. Bir şişe rakıyı bitirip ikinci yetmişliği açtıklarında saat gece yarısını gösteriyordu. Kafalardaki kuşklar ne sarhoş olmalarına ne de uyumalarına izin veriyordu. Üç kişi beyin fırtınası yaparak bir çıkış kapısı arayarak, tüm ihtimaller üzerinde tartışıyorlardı.

"Olayla ilgili kopyasını çıkardığım dosya nerede?" diye sordu Cengiz.

Arabada unuttuklarını hatırlayan Evren almak üzere aşağı indi. Sokak lambaların aydınlattığı sokaklarda sessizlik ve berrak

bir hava vardı. Tanımadığı biri aracın ön camında bir şeylerle uğraşıyordu. Siyah şapka takmış ve garip giyinmişti. Bağırıldığı anda telaşlanıp kaçmaya başlayan adam karanlığın içinde gözden kayboldu. Evren peşinden koşsa da nfileydi. Arabanın başına döndüğünde bırakılan notu gördü, eldivenlerini giydi ve kâğıdı delil poşetine koydu.

“Nerede kaldın oğlum?” suskun bekleyen Evren’in bakışlarında bir terslik olduğunu anladı. “0 nedir?”

Bulduğu notu Başkomiserine uzattı, poşetin içindeki yazıya odaklandı, ‘Bu davayı kapatmazsan ölecek insanlar var!’

Oturduğu yerden hışımla kalktı Cengiz, “Bu ne demek oluyor? Nerede buldun bunu? Kim bırakmış?”

Sakinleşmesini söyleyen Evren gördüklerini anlattı.

Sinirlenen Cengiz odanın içinde volta atmaya ve kendi kendine söylenmeye başladı. Pencereye doğru gitti, dışarıya göz attığında beslediği kediler bile ortalarda görünmüyordu. “Adamlar burnumuzun dibine, evimize kadar gelip bizi tehdit ediyor. Nasıl olur?” Evren ve İlker’e döndü, “Oğlum lan biz adamların daha adreslerini bulamıyoruz onlar bizi ziyarete geliyor, nasıl iş?”

Sessizlik çöktü ortama, Sigarasıyla birlikte kadehindeki son yudumu içti Cengiz. Neredeyse sabah olmak üzereydi. Merkeze gitmek için hazırlanmalarını söyledi.

İzmir Cinayet Büronun önünde, Evren ve İlker’i bekleyen Cengiz bir sigara yakarak, parlak gökyüzünü izlemeye başladı. Olaylar derinleşip karmaşık hâl aldıkça merak ettiği sorulara yanıt bulmak daha güç oluyordu. Notu bırakan kişiyi karanlık yüzünden tam göremediğini söyleyen Evren, detay verememişti. Düşüncelerin içinden sıyrıldığında üzerinde kendisini izleyen bir çift göz hissetti. Kafasını çevirdiğinde yirmi yaşların ortasında, esmer, şapka giyen uzun saçlı bir genç ile karşılıklı bakışmaya başladı. Giydiği kot pantolon oldukça eski ve bir beden büyük duruyordu, rengi soluk tişört vardı üzerinde. Kıyafetlerinden yoksulluk, çaresizlik içinde yaşadığı belliydi.

Cengiz’in baktığı yere kafasını çevirdiğinde giydiği siyah şapkadan tanıdı, notu bırakan kişinin ta kendisiydi, karanlıkta seçemediği yeni aydınlanmaya başlayan gün ışığında görebiliyordu. Yaşının bu kadar ufak olmasına şaşırmıştı, “Abi notu bırakan...”

Sözlerini tamamlamasına fırsat kalmadan kaçan çocuğu

kovalamaya başladı Cengiz. Yolun aşağısına doğru takip sürerken hemen ardında ekip arkadaşları izliyordu.

Aralarında yaklaşık beş metre bir mesafe vardı. Dar cadde arasında süren kovalamacada çok fazla sokak arası vardı, gözden kaybetmemek için uğraşıyordu. Köşeye park etmiş bir kamyonun arkasından keskin dönüş yaptığını görünce hızını arttırdı.

İlker ve Evren, yetiştirme çabasıydı, duyulan silah sesiyle donakaldılar, ardından ölümü fısıldayan sessizlik.

Evren “Abi!” diye haykırdı, koşmaya devam ettiler. Köşeyi döndüklerinde gördükleri manzara oldukça kötüydü. Kafasına isabet eden tek kurşunla hayatını kaybeden genç, sırlarla birlikte yummuştı gözlerini.

Cengiz yaşadığı şokun etkisini atlatmadan telefonu çalmaya başladı. Bu kadar olayın üstüne gelen çağrı hayra alamet değildi.

Ekrandaki yeşil cevaplama simgesine dokunmadan önce bekledi, açıp açmama konusunda tereddütlüydü, yaşananların üzerine kötü bir haber daha almak istemiyordu. Cengiz’in karanlığa dair içine düşen tohum hızla büyüyerek tüm bedenini kaplıyordu. Israrla çalmaya devam eden telefonu isteksizce açtı.

“Başkomiserim, ben polis memuru Ertuğrul.” Kısa bir sessizlik oldu. Cengiz tek kelime etmeyince konuşmasını sürdürdü. “İhbar üzerine Kuruçay’a geldik. Sizin aradığınız Murat Taşkiran ölü olarak bulundu.”

Ağzından çıkan tek sözcük “Tamam!” oldu.

Öfkeden deliye dönen Cengiz şuursuzca eksenini etrafında dönmeye başladı.

Olayların şaşkınlığı içinde Evren, “Abi neler oluyor?”

“Amına koyayım! Murat! Öldürülmüş! Birileri bizimle oyun oynuyor.”

Gecenin sessizliğini bozan silah sesiyle ayaklanmıştı insanlar, kimi pencere arkasında gizlenerek kimisi de başını çıkarmış izliyordu gelişmeleri. Kısa süre içinde gelen Polis ekipleri olay yerini güvenlik çemberine alıyorlardı.

Koşuşturmaca arasında Evren’in telefonu çalmaya başladı, melodi kötü haberleri ileten uğursuz bir postacının zil sesi gibi yayılıyordu ölümün üstüne.

Evren ekrana bakarak fısıltıyla, “Arayan Doğan...” dedi ve cevapladı.

“Amirim, haberlerim kötü.”

“Uzun etme Doğan, ne oldu söyle!”

“Baha ve Çağrı var ya, Buca Şahintepesi’nde çalıların arasında cesetlerini bulduk.”

Küfrederek tepki gösterdi, “Siktir!”

Evren’e dönen Cengiz birilerinin daha öldürüldüğünü biliyormuş gibi, “Kimler?” diye sordu.

“Baha ve Çağrı...”

-Devam Edecek- Detektiv proza